

ਮੋਧਰਾਰੀ ਦੀਵਾਨੀ

ਯਦਾਲਤ ਬਿਸਨ ਨਾਰਾਇਣ, ਜੇ.

ਸ਼੍ਰੀ ਰਿਸ਼ਮਨਾ ਯਗਰਵਾਲ, - ਖਟੀਸਨਰਤਾ.

ਬਨਾਮ

ਸੱਤਿਆ ਦੇਵ - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

ਦੀਵਾਨੀ ਸੋਧ ਨੰਬਰ 426- 1958 ਦਾ

ਦਿੱਲੀ ਰਿਗਟਿਯਾ ਰੰਟਰੋਲ ਯੈਰਟ (1958 ਦਾ 1958)— ਸੈਰਸਨ 57— ਟਿਸ ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਯਤੇ ਖਰਭਾਵ- ਭਾਵੇਂ ਟਿਗ ਸਿਰਫ ਮੁਰੱਦਮਿਯਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਯਥੀਲਾਂ ਯਤੇ ਸੋਧਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ— ਦਿੱਲੀ ਯਤੇ ਯਜਮੇਰ ਰਿਗਟਿਯਾ ਰੰਟਰੋਲ ਯੈਰਟ (1952 ਦਾ XXXV III) - ਵਾਜਬ ਰਿਗਟਿਯਾ ਨਿਰਯਾਰਤ ਰਨ ਯਤੇ ਹੇਠ ਾਂ ਖੈਡਿੰਗ ਰਿਗਟੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਗਰ ਰੱਫਟ ਲਈ ਰਾਰਵਾਈ— ਭਾਵੇਂ ਉਗ ਯੈਰਟ, 1958 ਦੇ LIX ਦੁਯਾਰਾ ਖਰਭਾਵਿਤ ਹੋਵੇ- ਸੰਵਿਯਾਨਾਂ ਦੀ ਵਿਯਾਖਿਯਾ — ਉਦੇਸ਼ ਯਤੇ ਸਿਯਾਂਤ — ਖਰਾਵਯਾਨ - ਉਦੇਸ਼ ਯਤੇ ਉਸਾਰੀ.

ਦਿੱਲੀ ਰੈਂਟ ਰੰਟਰੋਲ, ਯੈਰਟ, 1958 ਦੀ ਯਾਰਾ 57 (2) ਵਿੱਚ ਵਿਸੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਗ ਗਿਯਾ ਹੈ ਰਿ ਨਵੇਂ ਯੈਰਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਖਗਿਲਾਂ ਦਾਇਰ ਰੀਤੇ ਗਏ ਰੇਸਾਂ ਯਤੇ ਰਾਰਵਾਈਯਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਖੁਰਾਣੇ ਯੈਰਟ ਦੇ ਯਨੁਸਾਰ ਰੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਰਿ ਖੁਰਾਣਾ ਯੈਰਟ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਰੀਤਾ ਗਿਯਾ ਸੀ ਯਤੇ ਨਵਾਂ ਯੈਰਟ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਰੀਤਾ ਗਿਯਾ ਸੀ। ਯਾਰਾ 57 (2) ਲਾਗੂ ਰਨ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਟਿਗ ਹੈ ਰਿ 1958 ਦੇ ਯੈਰਟ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਰੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਰਿ ਖਿਫਲੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ। ਯਾਰਾ 57 (2) ਦਾ ਖਗਿਲਾ ਖਰਾਵਯਾਨ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹੈ ਯਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਾਰਾ 57 (2) ਯਤੇ ਖਗਿਲੇ ਖਰਾਵਯਾਨ ਨੂੰ ਟਿਰੱਠੇ ਖਲ੍ਹਦਿਯਾਂ, ਸਿੱਟਾ ਟਿਗ ਨਿਰਲਦਾ ਹੈ ਰਿ ਖੁਰਾਣੇ ਯੈਰਟ ਤਹਿਤ ਯਦਾਲਤਾਂ ਯਤੇ ਯਬਾਰਟੀਯਾਂ ਉਸ ਯੈਰਟ ਦੀਯਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਯਨੁਸਾਰ ਰੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਰਨ ਲਈ ਯਾਰਬੰਦ ਹਨ ਖਰ ਉਨਹਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਯੈਰਟ ਦੀਯਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਿਯਾਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਯਯਿਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਯਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਗ ਸਹੀ ਰੇਸ ਵਿੱਚ ਯਤੇ ਨਿਯਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਟਿਸ ਸੀਮਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਟਿਗ ਰਿਗਾ ਜਾ ਸਰਦਾ ਹੈ ਰਿ ਖਰਾਵਯਾਨ ਦਾ ਖਿਫਲਾ ਖਰਭਾਵ ਹੈ।

ਟਿਗ ਮੰਨਿਯਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਿ ਟਿਗ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਧਿਤ ਹੈ ਰਿ ਰਿਸੇ ਰਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਟਿੰਨਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਯਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਰਿ ਟਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਖਿਫਲੀ ਰਾਰਵਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ. ਦਿੱਲੀ ਰੈਂਟ ਰੰਟਰੋਲ, ਯੈਰਟ, 1958 ਦੀ ਯਾਰਾ 57 (2) ਦਾ ਖਗਿਲਾ ਖਰਵੀਜ਼ ਮੁਰੱਦਮੇ ਜਾਂ ਰਾਰਵਾਈ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਯਤੇ ਟਿਗ ਉਨਹਾਂ ਯਥੀਲਾਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਫੈਲਦਾ ਜੋ ਵਿਸੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੂਜੇ ਖਰਾਵਯਾਨ ਵਿੱਚ ਖਰਦਾਨ ਰੀਤੀਯਾਂ ਗਈਯਾਂ ਹਨ। ਯਥੀਲਾਂ ਜਾਂ ਸੋਧਾਂ ਲਈ ਖਗਿਲੇ ਖਰਾਵਯਾਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਵਯਾਉਣ ਦਾ ਰੋਈ ਰਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਟਿੱਕ ਰਾਰਨ ਹੈ ਰਿ ਵਿਯਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਟਿਗਦਾ ਯਥੀਲਾਂ ਜਾਂ ਸੋਧਾਂ ਤੱਕ ਯਾਥਣੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਵਯਾਉਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੁਰੱਦਮੇ ਦੇ ਖੜਾਯਾ 'ਤੇ, ਯਦਾਲਤ ਖਿਰਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਯੈਰਟ ਤਹਿਤ ਦਾਯਵਾ ਰੀਤੇ ਗਏ ਯਯਿਰਾਰ ਨੂੰ ਸਥਾਧਤ ਰਨ, ਯਾਥਣੀ ਰਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਛਾਲਣ ਯਤੇ ਯੈਰਟ ਦੀਯਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਯਨੁਸਾਰ ਖਿਰਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਰਨ ਲਈ ਰਹਿ ਸਰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵੀ ਯਦਾਲਤ ਨਿਯਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਯਜਿਗਾ ਰਨਾ ਉਚਿਤ ਜਾਂ ਜਰੂਰੀ ਸਮਝਦੀ ਹੈ। ਯਥੀਲ ਦੇ ਖੜਾਯਾ 'ਤੇ ਯਜਿਗੇ ਰੇਰਸ ਲਈ ਰਿਮਾਂਡ ਦੀ ਲੋੜ ਖਵੇਗੀ ਯਤੇ ਰੇਸ ਦੇ ਨਿਯਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਦੇਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਹੂਲਤ ਦੀ ਟਿਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਯੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਰੀਤਾ ਜਾ ਸਰਦਾ। ਟਿਗ ਵੀ ਦੱਸਿਯਾ ਜਾ ਸਰਦਾ ਹੈ ਰਿ ਵਿਯਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਯਾਥਣੇ ਯਾਮ ਯਰਬਾਂ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਖਰਾਵਯਾਨ ਵਿੱਚ "ਯਥੀਲ" ਸਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਰੀਤੀ ਹੈ ਯਤੇ ਸੋਧਾਂ ਨੂੰ ਸਾਮਲ ਰੀਤਾ ਹੈ ਰਿਉਰਿ ਟਿਗ ਮੰਨਣਾ ਬੇਤੁਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਰਿ ਦੂਜਾ ਖਰਾਵਯਾਨ ਯਥੀਲਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਰਿ ਸੋਧਾਂ 'ਤੇ। ਟਿਗ ਮੰਨਿਯਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਿ ਰਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਯਾਨ ਸਭਾ

ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਖਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ ਕਿ ਰਿਸੇ ਰਾਨੂੰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਬਣਾਉਣ ਵੇਲੇ, ਉਸ ਦੇ ਹਰ ਹਿੱਸੇ ਅਤੇ ਹਰ ਸਬਦ ਨੂੰ ਖਰਬਾਵਤ ਰੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ. ਰਿਸੇ ਮੈਰਸਨ ਦਾ ਖਰਾਵਯਾਨ ਕੋਈ ਵੱਖਰੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਗਲਾਇਰਿ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਨਹੀਂ, ਰਿਸੇ ਖਰਾਵਯਾਨ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਉਦੇਸ਼ ਮੁੱਖ ਯਾਰਾ ਜਾਂ ਰਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਖੋਗ ਬਣਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ. ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਖਰਾਵਯਾਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਰਿਸੇ ਖਰਾਵਯਾਨ ਦਾ ਅਰਥ ਕੱਢਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਝੁਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਦੀ ਮੁੱਖ ਯਾਰਾ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ ਖੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਸ਼ਟ ਰੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਆਖਰਕਾਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਵਿਯਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਆਖਣਾ ਮਨ ਬਦਲਣ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਖਰਾਵਯਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੁੱਖ ਯਾਰਾ ਅਤੇ ਖਰਾਵਯਾਨ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਖੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. 1952 ਦੇ ਐਕਟ XXXV-III ਦੀ ਯਾਰਾ 35 ਤਹਿਤ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਵਧੀਰ ਮੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ ਸ੍ਰੀ ਖਰੀਤਮ ਸਿੰਘ, 27 ਮਈ, 1958 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਖਟੀਸਨ ਦਾਇਰ ਰੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 20 ਅਗਸਤ, 1957 ਦੇ ਸਬ-ਜੱਜ, ਦੂਜੀ ਸ੍ਰੇਣੀ ਸ੍ਰੀ ਦੇਵ ਰਾਜ ਖੰਨਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਖੁਸ਼ਟੀ ਰੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਧੀਲ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਸਿਰਾਇਤਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਭਰੇ ਗਏ ਅੰਤਰ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਗੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਅਟੈਚ ਰੀਤੀਆਂ ਸਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਿ ਸਿਰਾਇਤਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਘਰੇ, ਆਪਣੇ ਖਿਤਾ ਘਰੇ ਗਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਖਰਮਤਾਵਿਤ ਸਹੁਰੇ ਘਰੇ ਕਿ ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਅਗਲੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮੋਧਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ - ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ

ਐਮ.ਐਨ. ਚੋਖੜਾ ਅਤੇ ਅਵਧ ਬਿਹਾਰੀ- ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ।

ਫੈਸਲਾ ਬਿਸਨ ਨਾਰਾਇਣ, ਜੇ. - ਟੇਡਰ ਮੱਲ ਲੇਨ 2, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਇਮਾਰਤ ਰਿਸੇ ਸਮੇਂ ਲਖਮੀ ਚੰਦ ਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਿਸਨ ਅਗਰਵਾਲ ਨੂੰ 38/3/- ਰੁਪਏ ਦੇ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਰਿਗਏ 'ਤੇ ਰਿਗਇਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਹ ਦਿੱਤਾ। ਲਖਮੀ ਚੰਦ ਨੇ 19 ਜੂਨ, 1956 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖੁੱਤਰ ਸੱਤਿਆ ਦੇਵ ਨੂੰ ਵਾਅਦੇ ਤੋਹਫੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੇ, ਦਾਨੀ ਨੇ 27 ਅਗਸਤ, 1956 ਨੂੰ ਰਿਗਏਦਾਰ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਾਇਰ ਰੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਿਗਇਸ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਸਹੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਫੁਕਵੀਂ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਿਗਏਦਾਰ ਨੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਰੀਤੀ ਕਿ (i) ਦੋਵਾਂ ਖਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਰਿਗਏਦਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਸਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ (2) ਕਿ ਸਿਰਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਿਗਇਸ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਗੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਖੱਬਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਇਜੈਕਸ਼ਨ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਗਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਸਰਤ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਿਰਾਇਤਕਰਤਾ ਦਾ ਵਿਆਹ ਅਗਲੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਰਿਗਏਦਾਰ ਨੇ ਇਜੈਕਟਮੈਂਟ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਧੀਲ ਰੀਤੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਸਰਤ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਾਮ-ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਰੀਤੇ। ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਵਧੀਰ ਮੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ ਨੇ ਰਿਗਏਦਾਰ ਦੀ ਅਧੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕਰਾਮ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਰਿਗਏਦਾਰ ਨੇ ਰਿਗਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ 1952 ਦੀ ਯਾਰਾ 35 ਤਹਿਤ ਇਹ ਮੋਧ ਖਟੀਸਨ ਦਾਇਰ ਰੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਗੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਗੁਣ ਲਖਮੀ ਚੰਦ ਕੋਲ ਖਰੀਦਾਰ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਵੀ ਗਾਮਲ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਤਿੰਨ ਖੁੱਤਰ ਹਨ। ਇਹ ਖਰੀਦਾਰ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਖੰਚਕੁਇਨ ਰੋਡ ਤੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਮਾਝੇ ਖਰੀਦਾਰ ਅਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। 8 ਦਸੰਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਮੰਜੂਰਤ ਖਰੀਦਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵੰਡ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਪੰਚਕੁਇਨ ਰੋਡ ਦਾ ਇਹ ਖਰੀਦਾਰ ਲਖਮੀ ਚੰਦ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਖੁੱਤਰ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਆ ਗਿਆ। ਵੰਡ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਅਰ ਨੂੰ ਲਖਮੀ ਚੰਦ ਦੀ ਖਰੀਦਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਗਲਾਂਚਿ ਰਿਗਾਏਦਾਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਅਨੁਸਾਰ ਖਰੀਦਾਰ ਖੰਚਕੁਇਨ ਰੋਡ ਦੇ ਅਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ। 19 ਜੂਨ, 1956 ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਖਰੀਦਾਰ ਸਿਰਾਇਤਰਤਾ ਨੂੰ ਤੋੜ ਕੇ ਵੱਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਉਸ ਨੂੰ ਮੌਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਸਹੀ ਰਿਹਾ ਕਿ ਖਰੀਦਾਰ ਰਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ ਸੱਤਿਆ ਦੇਵ ਦਾ ਰਿਗਾਏਦਾਰ ਬਣ ਗਿਆ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੰਚਕੁਇਨ ਰੋਡ ਦੇ ਅਰ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਰਮਾਤੀ ਹੈ। ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਦੀ ਇੱਕ ਖਤਨੀ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਨਾਬਾਲਗ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਉਸ ਦੇ ਮਾਝੇ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਖੰਚਕੁਇਨ ਰੋਡ ਦੇ ਅਰ ਵਿੱਚ 24 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਸਿਰਾਇਤਰਤਾ ਲਈ ਕੋਈ ਰਿਗਾਇਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਖਰੀਦਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ- ਇਹ ਖਰੀਦਾਰ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਆਖਣੀ ਰਿਗਾਇਮ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿਗਾਇਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਵੇਂ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਾਇਤਰਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਸਹੀ ਹੈ।

ਤੱਥ ਦੀ ਇਸ ਖੋਜ ਨੂੰ ਇਕ ਖਾਸੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮੇਰੇ ਮਾਗਠੇ ਕੋਈ ਠੋਸ ਕਾਰਨ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿਰਾਇਤਰਤਾ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਰਿਗਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1952 ਦੀ ਧਾਰਾ 13 (1) (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਿਗਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਖਾਹਿਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

4. ਫਿਰ ਵਿਦਵਾਨ ਸਲਾਹਕਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਇਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। 1958 ਦਾ ਦਿੱਲੀ ਰਿਗਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ (ਨੰਬਰ 59) 9 ਫਰਵਰੀ, 1959 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਮੌਜੂਦਾ ਮੌਖ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਅਧੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਉਹ ਆਧਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਿਗਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਖਾਹਿਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ 1958 ਦਾ ਐਕਟ ਧਾਰਾ 14 ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ।

1958 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 (6) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕੋਈ ਖਰੀਦਾਰ ਖਰੀਦਾਰ ਜੋ ਤਬਾਦਲੇ ਰਾਹੀਂ ਇਮਾਰਤ ਖਰੀਦਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਰਿਗਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਆਖਣੇ ਜਾਂ ਆਖਣੇ ਖਰੀਦਾਰ ਦੀ ਰਿਗਾਇਮ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਨਹੀਂ ਲੰਘ ਜਾਂਦੇ। ਖਰੀਦਾਰ ਖਰੀਦਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਸੀਮਾ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰਿਗਾਏਦਾਰ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਅਧੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜ ਸਾਲ ਨਹੀਂ ਲੰਘੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸੱਤਿਆ ਦੇਵ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਛਾਲਵਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ 1958 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 (6) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਅਰਮਦ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 57 (2) ਦੇ ਅਧੀਲੇ ਖਰੀਦਾਰ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੈਰਸਨ 57 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

57. ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਬੱਚਤ ਕਰਨਾ (1) ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਰਿਗਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1952 (1952 ਦਾ 38), ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਕੇਸ ਮਾਮਿਤ ਖਰੀਦਾਰ ਦਿੱਲੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੱਦ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੂਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਰਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਮਾਹਮਣੇ ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਐਂਡਿੰਗ ਮਾਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਖਟਾਰਾ ਰੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਐਕਟ ਖਾਮ ਨਹੀਂ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:

ਬਸਰਤੇ ਕਿ ਮਿਠਾਈ ਰਿਗਾਇਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਰਿਗਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਰਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਇਮਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਰਿਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਜਿਸ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 54 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੇਗੀ:

ਬਸਰਤੇ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਅਧੀਲ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਖਟਾਰੇ ਗਏ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ।

ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 48 ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾ ਤਾਂ ਖਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਝੁੰਗੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਰਿਗਾਏਦਾਰ (ਅਸਥਾਈ ਸੁਰੱਖਿਆ) ਐਕਟ ਉਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਰਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਅਮਲ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਰੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 57 (2) ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਗੁਣ 1958 ਦਾ ਰਿਗਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ ਮਰਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਰਿਗਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਰਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਪਦਾਰਥਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਦਲਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸੋਧਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਮਿਠਾਈ ਰਿਗਾਇਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰਿਗਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਭੇਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 57 (1) ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਖੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਗਲਾਂਕਿ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਰੀਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਇਸ ਰੱਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਖੋਗੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ। ਇਹ [ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6](#) ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਅਸਾਨੀ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਧਾਰਾ 57 ਵਿੱਚ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਹੈ [ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਦੇ ਦਿਨ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਮਲ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।](#) [ਗੁਣ ਤੌਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ।](#)

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ 1958 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਤੌਰ ਉਹ ਮਿਠਾਈ ਰਿਗਾਇਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰਿਗਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ।

6. ਰਿਗਾਏਦਾਰ ਵੱਲੋਂ ਸਰੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਿਆਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਪੁਰਾਣੇ (1952) ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਅਧੀਲ ਅਤੇ ਸੋਧ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ 1958 ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਨ। ਵਿਦਵਾਨ ਸਲਾਹਕਾਰ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਇਸ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖੇਗਾ" ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ "ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ" ਸ਼ਬਦ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

7. ਗੁਣ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਮਕਸਦ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਮਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ ਰਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਬਣਾਉਣ ਵੇਲੇ, ਉਸ ਦੇ ਹਰ ਹਿੱਸੇ ਅਤੇ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ। ਰਿਸੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦਾ

ਪ੍ਰਵਾਦਯਾਨ ਵੇਈ ਵੱਖਰੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਨਹੀਂ, ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਵਾਦਯਾਨ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਉਦੇਸ਼ ਮੁੱਖ ਯਾਰਾ ਜਾਂ ਰਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਵਾਦਯਾਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਭਾਗ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੋਵੇ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਵਾਦਯਾਨ ਦਾ ਅਰਥ ਕੱਢਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਝੁਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਦੀ ਮੁੱਖ ਯਾਰਾ ਦੇ ਅਮਲ ਨੂੰ ਖੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਥਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਆਖਰਕਾਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਆਖਣਾ ਮਨ ਬਦਲਣ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਦਯਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ ਮੁੱਖ ਯਾਰਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵਾਦਯਾਨ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਖੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਾਰਡ ਗਾਈਟ ਨੇ ਜੇਕਿੰਗਜ਼ ਬਨਾਮ ਵਿੱਚ ਦੱਖਿਆ ਸੀ। ਕੈਲੀ, 1940 ਏ.ਸੀ. 206 ਖੰਨਾ 229 'ਤੇ "ਸਹੀ ਰਸਤਾ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਵਿਆਖਰ ਆਮ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਯਾਰਾ ਜਾਂ ਰਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹਰੇਕ ਹਿੱਸਾ, ਜੋ ਲੋੜ ਪਈ ਤਾਂ ਬਾਰੀ 'ਤੇ ਚਾਨਣਾ ਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਸਖਤ ਜਾਂ ਸੰਕੀਰਣ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਵਾਦਯਾਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਵੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਿਯਮ ਹੈ।

8. ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸਹੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਦਲੀਲ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਾਰਾ 57 (2) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਇਰ ਰੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁਰਾਣਾ ਐਕਟ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਯਾਰਾ 57 (2) ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 1958 ਦੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਰੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ।

ਜੇ ਪ੍ਰਵਾਦਯਾਨ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਲੰਬਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਬਾਅਦ ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਾ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਤਾਂ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੀ। ਇਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਰੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਮਲ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਿਸਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਨਤੀਜਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਾ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਸਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜੇ ਪ੍ਰਵਾਦਯਾਨ ਨੂੰ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਜ਼ਮੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਉਥ-ਯਾਰਾ (2) ਦਾ ਖੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਕਿ ਮੁੱਖ ਯਾਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਅਜਿਹਾ ਨਤੀਜਾ ਲਿਆਉਣਾ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਸਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਰਤਮਾਨ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵਾਦਯਾਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸਬਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਯਾਰਾ 57 (2) ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਵਾਦਯਾਨ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਲਾਜ਼ਮੀ।

9. ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਾ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਵਾਰਾਂਸ਼ ਵਿਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਿਤ ਹੈ। ਸਬਦ "ਇਸ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ" ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇਗੀ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਖਾਬੰਦ ਹਨ।

ਧਾਰਾ 57 (2) ਅਤੇ ਖਹਿਲੇ ਪੁਸ਼ਟਿਕਾਨ ਨੂੰ ਟਿਕਾਓ ਖੜ੍ਹਦਿਆਂ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਖੁਰਾਣੇ ਐਰਟ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਐਰਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਰੋਮ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਰਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਖਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਐਰਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਹੀ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੀਮਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਹ ਰਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਸ਼ਟਿਕਾਨ ਦਾ ਖਿਫਲਾ ਪੁਰਭਾਵ ਹੈ।

ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਫਿਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਰਿਮੋ ਵੀ ਸਬਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਖੱਬ ਦੀ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਰਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਐਰਟ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮੌਜੂਦਾ ਰੋਮ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਰਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਰਰਕੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਬਾਦਲਾ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਰੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੁਝ ਮਹੀਨੇ ਖਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਰਵੀਜ਼ ਅਧੀਲ ਅਤੇ ਸੋਧ ਦੇ ਖੜ੍ਹਾ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਮੈਂ ਖਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੰਨ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਪੁਸ਼ਟਿਕਾਨ ਰੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪੁਰਭਾਵੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਿਮੋ ਰਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਖਿਫਲੀ ਰਾਰਵਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

ਧਾਰਾ 57 (2) ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰਰਦੀ ਹੈ ਕਿ 1958 ਦੇ ਐਰਟ ਦੇ ਸੁਰੂ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਖੈਂਡਿੰਗ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਨਿਖਟਾਰਾ ਖੁਰਾਣੇ ਐਰਟ ਤਹਿਤ ਰੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਖਰ ਫਿਰ ਪੁਸ਼ਟਿਕਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿਆਰੀ ਰਿਰਾਇਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰਰਨ ਜਾਂ ਰਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਰਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਰਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਐਰਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਪੁਸ਼ਟਿਕਾਨ ਫਿਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਜਾਂ ਰਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀਆਂ ਅਧੀਲਾਂ ਖੁਰਾਣੇ ਐਰਟ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧੀਲਾਂ ਦਾ ਪੁਰਬੰਧ ਰੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਰਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਜੋਂ ਗਰਮ ਨਹੀਂ ਰੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਖਹਿਲਾ ਪੁਸ਼ਟਿਕਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਰਾਰਵਾਈਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧੀਲਾਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਫੈਲਦਾ। ਅਧੀਲਾਂ ਜਾਂ ਸੋਧਾਂ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਅਧੀਲਾਂ ਜਾਂ ਸੋਧਾਂ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਖੜ੍ਹਾ 'ਤੇ, ਅਦਾਲਤ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਐਰਟ ਤਹਿਤ ਦਾਅਵਾ ਰੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਰਰਨ, ਆਪਣੀ ਰਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਢਾਲਣ ਅਤੇ ਐਰਟ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਰਰਨ ਲਈ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਰਰਨਾ ਉਚਿਤ ਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦੀ ਹੈ। ਅਧੀਲ ਦੇ ਖੜ੍ਹਾ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕੋਰਮ ਲਈ ਰਿਮਾਂਡ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ ਅਤੇ ਰੋਮ ਦੇ ਨਿਖਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਹੂਲਤ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਰੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇਹ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਦੂਜੇ ਪੁਸ਼ਟਿਕਾਨ ਵਿੱਚ "ਅਧੀਲ" ਸਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸਦੇ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੋਧਾਂ ਨੂੰ ਸਾਮਲ ਰੀਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਬੇਤੁਕਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਦੂਜਾ ਪੁਸ਼ਟਿਕਾਨ, ਅਧੀਲਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸੋਧਾਂ 'ਤੇ। ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਖਹਿਲੇ ਪਰਵੀਜ਼ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਅਧੀਲ ਜਾਂ ਸੋਧ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਇਸ ਲਈ ਨਵੇਂ ਐਰਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 (6) ਮੌਜੂਦਾ ਰੋਮ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਰਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਰੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਾਰਨਾਂ ਰਰਕੇ ਮੈਂਨੂੰ ਇਸ ਸੋਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਰਤ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਰਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਧਿਰਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਖਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਯੱਜ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਖਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ 12-7-1959 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਮਾਰਤ ਖਾਲੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਯਾਨੁਸਾਰ ਯਾਰਡਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਬੀ. ਯਾਰ. ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕਾਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤਕ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Translated by Rakesh Sharma, Translator.